

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 93

číslo: 21

26. května 2013

Cena: 8 Kč

ČEŠI, NĚMCI A DEMOKRACIE

Milí čtenáři, v tomto čísle časopisu připomeneme jeden z aspektů události konce 2. světové války – a to z různých pohledů, jak téma uchopili autoři příspěvků a rovněž naši otcové, kteří se vyjádřili v Poselství II. sněmu, jehož kontext přiblížil bratr Zdeněk Kučera:

Každou válku provází utrpení, jež je nesdělitelné a nesrozumitelné těm, kteří válku nezažili. K nejcitelnějšímu patří transfer vojáků i civilistů. Uchopení moci nacisty v Německu r. 1933 vedlo k exilu politických odpůrců a Židů do demokratických zemí, mezi nimiž mělo významné postavení Masarykovo Československo. Také na podzim 1938 provázelo strategickou přípravu 2. světové války vynucené stěhování Čechů a německých antifašistů z území, vydaného mnichovským diktátem nacistické říši, do vnitrozemí a po 14. březnu 1939 i Čechů ze Slovenska. Během této války docházelo k přesunu válečného materiálu, zbraní, vojska i civilistů jako nikdy předtím. Transfer obyvatelstva se stal významným nástrojem nejen vojenské, nýbrž i politické strategie. K cílům války, již preventivně vyvolalo nacistické Německo, v případě jeho vítězství náleželo vysídlení Židů, Čechů a dalších skupin obyvatel z jejich dosavadních domovů.

K transferu německých (rakouských, maďarských) občanů z československého území pak došlo v mezinárodním kontextu poválečného uspořádání Evropy. Transfer provázely jevy v současném evropském společenském prostředí těžko pochopitelné. V mezních situacích se ukázala lidská velikost, síla, láska, ale i malost, morální i hmotná bída a nenávisť. To se týkalo vítězů i poražených – tak, jak válečnou mentalitu popisuje např. román E. M. Remarque *Zeit zu Leben und Zeit zu Sterben – Čas žít, čas umírat* (1954). Nikdo v dějinném střetu není nezávislým pozorovatelem, každý je účast-

níkem – tak probíhají lidské dějiny. Naše církve před válkou důsledně hájila stanovisko demokracie, její duchovní a laici se účastnili odboje doma i v zahraničí. II. církevní sněm (1946–1947) mapoval poválečnou situaci věroučnou rezolucí a poselstvím, které nese znaky ovzduší necelego roku po skončení války. Na textu se podíleli zahraniční referent církve prof. F. M. Hník, za války politický činitel v Anglii, a generální sekretář II. sněmu František Roháč, koncem války partyzánský důstojník. Poselství vyjadřuje vděčnost Bohu i angažovaným lidem za ubránění a zachování národa a demokratického státu. Dalším motivem je touha zachráněný život a jeho morální a politické hodnoty udržet a zajistit pro budoucnost. V kontextu demokratické budoucnosti je pojednáno o transferu – je jako každý dějinný akt vystaven dvojznačnosti lidského konání a jeho posuzování...

V současnosti jeho zahraničně-politický aspekt vymezuje a uzavírá Česko-německá deklarace o vzájemných vztazích a jejich budoucím rozvoji, podepsaná v Praze 21. ledna 1997. Drásání starých ran přináší jen bolest. Cesta zpět neexistuje. Rozvoj staletých kulturních a náboženských vztahů mezi obyvateli Čech, Moravy a Slezska a zemí německých a rakouských umožňuje demokratické zřízení sousedících zemí a EU. Žádoucí jsou rozšíření jazykových znalostí mladé generace, výměna studentů, cestování zejména mládeže a kulturní i náboženské aktivity humanitního charakteru. Obchod a hospodářské styky mají sobě vlastní mnohovrstevný charakter, nikoli neodvislý od osobních kontaktů. Ty, jakož i účinná spolupráce v etických, filozofických a náboženských otázkách univerzálního významu, jež vytvářely v Evropě křesťanskou civilizaci, navozují jako trvalé společenské, církevní i osobní směřování hluboké smíření, vzájemný respekt a porozumění. **Zdeněk Kučera**

Z POSELSTVÍ II. ŘÁDNÉHO SNĚMU

CÍRKVE ČESKOSLOVENSKÉ 8. – 10. LEDNA 1946

My, delegáti 273 náboženských obcí církve československé na jejím druhém řádném sněmu, zastupující na milion jejího členstva, obracíme se při jeho zahájení k celé církvi a všemu našemu lidu s tímto poselstvím:

Vyslovujeme svou hlubokou vděčnost Všemohoucímu a nejvyššímu spravedlivému Bohu za to, že našemu národu bylo dopřáno přestáti vítězně nejhroznější z otročnické temnou mocí germánsko-fašistické diktatury, nejpustošivější války světa a odolati mravně nejnebezpečnějším pokušením, jež s sebou nesla ztráta svobody a rozvrat demokratických řádů našeho života... Ve vděčnosti za záchranu našich obou národů ze zhouby tělesné i duchovní vyzdvihujeme pak i vděčnost za vlastní církev. Nejenom za to, že pod patou moci antikristovy uchránila svou existenci, nýbrž především za to, že uchovala v sobě ducha svobody a pravdy. Za to, že její chrámy byly v letech okupace místem duchovní a mravní posily našeho lidu ve vzdoru a boji proti silám násilí a lži.

Touha po míru a pokoji v naší vlasti vede nás k tomu, abychom zvláště vyslovili svoje stanovisko k odsunu našich někdejších spoluobčanů německé národnosti... citíme jako svoji povinnost jasně prohlásiti, že plně a bez výhrad podporujeme požadavek vystěhování německé menšiny od nás. Nečiníme tak z národní zaujatosti a vášně nebo z pohnutek msty, nýbrž z důvodu mravního a duchovního zdraví našeho národa. Víme, že po zločinech, jež mají Němci jako národ na svědomí, existence německé menšiny u nás nutně vytváří v našem lidu pocit nedůvěry a nenávisť. V ovzduší nedůvěry a nenávisťi nedá se však budovati život. Čím dříve Němci odejdou z našich zemí, tím rychleji bude možno napravit i u nás nejtěžší morální zločin fašistického Německa na našem národě – totiž ten, že nás právě naučili nenáviděti jiný národ; tím rychleji se obnoví možnost, aby náš lid nabyl zase svého klidného a hrdého prostého postoje k německému národu...

ŽEHNÁNÍ CYRILOMETODĚJSKÉHO KŘÍŽE V ROUSÍNOVĚ

V letošním roce prožíváme 1150. výročí příchodu věrozvěstů Cyrila a Metoděje na Moravu. Na 6. května připadá výročí úmrtí bratra Metoděje. K tomuto jubileu se ve středu 8. května konala slavnost v Rousínově na Moravě. Dopoledne jsme s celou diecézí v Husově sboru v Brně prožili s naším brněnským biskupem J. J. Dovalou jeho biskupskou ordinaci a instalaci. Na odpoledne přijal naše pozvání plzeňský bratr biskup Filip Štojdl. Naš sbor v Rousínově je právě soluňským bratřím „zasvěcený“. K letošnímu jubileu jsme zbudovali cyrilometodějský kříž s reliefem soluňských bratří, který dotváří prostranství před kostelem. Po svátečních bohoslužbách jsme se v průvodu odebrali ven před sbor a bratr biskup kříž požehnal. Zpěvem nás obohatil brněnský akademický sbor a studentský sbor Gaudeamus. Den se krásně vydařil a Pán nám požehnal. Téměř 170 účastníků slavnosti přijalo pozvání na pohoštění. Těšíme se, že brzy bude dokončena oprava i severní strany sboru, která k celkové rekonstrukci ještě zbývá. Až pojedete kolem, rádi vás u nás přivítáme.

Bratři a sestry z Rousínova.

(NE)NAPRAVITELNÁ ŠKODA?

Jsou škody, které se nedají napravit. Patří mezi ně škody na duši, způsobené utrpením a napáchané krivdy, zejména tehdy, když už není komu se ve vši pokoře omluvit a poprosit o odpuštění. Je zvláštní, že se pak nezřídka pocit viny přenáší na druhou, na třetí generaci. Tak třeba hlavně v Německu existuje v mladé a nejmladší generaci stále potřeba informovat se o zločinech nacismu a duševně se s nimi vypořádat. A vlastně to není tak divné – pokud akceptujeme, že jsme od rodičů a prarodičů zdědili spousty věcí a dobrých genetických předpokladů, pokud se ochotně pyšníme tím, čeho dosáhly generace před námi, pak na nás logicky dopadá také stín toho, co dobré nebylo... Také já mám pocit, že na mne dopadá jakýsi neurčitý stín.

S odstupem mnoha desítek let bývá ovšem snadné pronášet moudré soudy a prohlašovat, jak se věci měly řešit správně. Nechci se pouštět do diskuse – neboť je jasné, že mám na mysli náš překotný poválečný vývoj – jenom bych poznamenala, že první „odsunutí“ ze sudetských území byli předváleční vysídlení. S rancí na zádech museli opustit své domovy a stáhnout se do vnitrozemí němečtí antifašisté a levicově orientovaní starousedlíci už koncem roku 1938. V mé rodné Plzni našli přechodné ubytování v sokolovně „Na obcizně“. Většinou nedopadli dobře, protože neměli peníze na to, aby emigrovali dost daleko...

Ale místo těchto smutných lidských osudů bych se ráda zmínila o smut-

ném osudu krajiny. To je jiná kategorie, kategorie bolavých škod, které se hojí dlouhodobě, ale nejsou dočista nenapravitelné. Původní situaci nelze většinou rekonstruovat, někdejší kulturní krajinu s roztroušenými dvory, usedlostmi a vesnicemi nelze obnovit, není-li tam dostatek obyvatel, kteří by obdělávali pole a louky. Ale ty nejhorší šrámy na tváři krajiny se dají postupně zacelit. Bude už jiná, ale může být zase půvabná. Stojí to spoustu peněz, úsilí a nadšení, ovšem není to bezvýhodné. A já mám dobrou zprávu: „blýská se na lepší časy“. Západočeská metropole se v náročném soutěži měst umístila na nejvyšším stupni žebříčku, takže v roce 2015 ponese hrdé označení Plzeň, evropské hlavní

město kultury. Krajinářští architekti se chopili příležitosti. Chystají výstavy, semináře a publikace, navazují kontakty se zahraničními kolegy a organizacemi, burcují povědomí obyvatel, shánějí prostředky a granty. Ukazují, jak se dá ze zanedbaného koutu, kde roste jenom lebeda a koukol, znovu vytvořit idylická scenerie. První ohlasy ze zahraničí jsou veskrze pozitivní. I když – třeba na rozdíl od silnice nebo mostu – nebude práce nikdy dokončena, mohla by vzájemná odborná součinnost pomoci překonat dlouholetá alergická místa ve vzájemných vztazích se sousedy. A takový cíl vlastně není o nic méně významný než obnova krajiny. **Pavla Váňová**

EKOLOGICKÝ HŘÍCH?

Je snaha přehodnotit vztah společnosti k přírodě nová?

Je známo, že obsah a ideová hodnota některých uměleckých a literárních děl jsou trvale platné v různých společenských, estetických a ideologických souvislostech. Dané umělecké dílo je aktuální v každé časové dimenzi a společenské formaci. Přitom ovlivňuje nejen umělecké oblasti, ale i mimoumělecké – filozofické, ideologické a též přírodovědné. Proto je třeba uměleckou činnost vidět jako jistou část všeobecného systému poznání skutečnosti a recipovat ji z příslušného aspektu. Tak např. na základě romantických maleb z 19. století zjistili přírodovědci v 70. letech

20. století, že už v oné době umíraly lesy; romantičtí malíři totiž skoncovali s klasickou ateliérovou malbou, vzali své stojany a šli ven, do přírody, kde ji na plátně zachytili takovou, jaká byla ve skutečnosti. Vycházejí z této skutečnosti, dospíváme k poznání, že člověk hledá paralely a porovnání v bližší či vzdálenější minulosti, které by potvrdily (nebo vyvrátily) současná dění. Když se vrátíme ke zmíněnému umírání stromů v 19. století, můžeme skutečně vidět paralelu. I když už nelze zjistit, co způsobovalo tehdejší umírání lesů, můžeme

Dokončení na straně 3

O spravedlivém hněvu

... Svůj více či méně hněvivý svár o to, zda odpustit či neodpustit, to si v různé míře a intenzitě prožil či prožívá každý z nás. Jsou hněvy, které jsou tak malicherné, že často pomínou samy. Někdy se dá říct, že takzvané „vyhnijí“, a jde jenom o to, co v nás takto „vyhnilý hněv“ zanechá. Oproti tomu jsou situace, kdy jsme skálopevně přesvědčeni, že odpustit lze jen po velikém pokání viníka a jen když tento také svou vinu přizná. Co ale s tím, když viník svůj čin, své jednání, nepokládá za něco, čím se proviňuje? Jak se k tomu postavíme? Budeme jednat přímo – z očí do očí? Mám obavu, že takovýchto je nás velmi málo. Daleko častěji posuzujeme i odsuzujeme „viníka“ (nikoliv čin a vinu!) jakoby bokem. O to více svými řečmi a odsudky přikrmujeme ohýnek svého „spravedlivého“ rozhořčení. A jak také dokážeme řehavé uhlíky svých hněvů rozhozovat kolem sebe, házet je do duší bližních – jen ať si také užijí a vidí, jak jsme spravedliví! Po čase se stejně ale ty žhavé uhlíky drbů, pomluv a „spravedlivých“ odsudků změní v nicotný popel. Popel, který bohužel zanáší mysl, srdce a duše především těch, kteří jsou jeho původci.

Zmínil jsem „spravedlivý hněv“. Ale může být vůbec hněv spravedlivý? Kdy a za jakých podmínek? Kde jsou – a pokud vůbec jsou, kritéria „spravedlivého hněvu“? A kdo je stanovil? Pokud je stanovujeme my sami, lidé omylní, často zaujatí a neobjektivní, mohou být tato kritéria vůbec spravedlivá? Spravedlnost pro jednoho se může velice snadno stát bezprávím pro druhého... Toto téma navozuje množství dalších otázek, na které lze s čistým svědomím dost těžko odpovídat. Pokud lze vůbec odpovědět – ono to naše člověčí „odpovídání si“ bývá totiž tak často zavádějící, uhybavé a vychází ponejvíce z přesvědčení, že jsme to my, kdo má pravdu. Stává se, že tak dlouho si dokážeme stavět své větší či menší pravdy proti sobě, až z nich vyroste zeď tak vysoká, že na sebe přestáváme vidět, a jen přes tuto zeď na sebe metáme své skutečné či domnělé křivdy.

Jak z toho tedy ven? Chceme-li porozumět člověku a jeho potřebám, chceme-li poznat to podstatné v něm, nesmíme samozřejmost svých pravd klást proti sobě. Je to tak – každý můžeme mít „svou pravdu“, ale z této „pravdy“ se nesmí stát kyj, který omlátíme o hlavu každému, kdo nechce tuto naši „pravdu“ přijmout. Proto je tak důležité, abychom místo přetlačované o to, kdo má pravdu nejpravdovatelší, raději usilovali o to dosáhnout naplnění naší duše pokorou a vstřícností. Zamýšlíme se vůbec ve svých sporech také nad tím, zda příčina není náhodou na naší straně, v nás? Umíme sami sobě přiznat, že to nedokážeme – vyjít vstříc nejen k člověku samotnému, ale ani na onu půl cesty? Křesťané se modlí „odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme...“ Skutečně odpouštíme? Odpouštění, které udělujeme, nás má přece naplnit pokojem – proč jsme tedy neustále tak neklidní, zatrpklí, nedůtkliví, nepokojní a bolestivší? Apoštol Pavel říká: „...oblecte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost...“ To je patrně ta správná „výbava“ na hledání odpovědi. Nalezneme ji obvykle tam, kde je i naděje a kde všechny hněvy se často proměňují v pouhou lítost. Lítost nad tím, že jsme nedokázali odpustit buď vůbec, nebo že jsme tak neučinili včas. Protože i odpouštění má svůj čas, tak jako se lék podává v čas určený lékařem, jinak ztrácí svou účinnost.

Z knihy Stanislava Kubína
Čtyřiatřicet zamyšlení, deset modliteb a jedno interview

Z kazatelského plánu

I. neděle po svatém Duchu

Bůh řekl Mojžíšovi: „JSEM, KTERÝ JSEM.“ A pokračoval: „Řekni Izraelcům toto: JSEM posílá mě k vám.“

EXODUS 3,14

První čtení: Přísloví 8,1–3.22–31

Tužby:

2. Aby nás osvitil světlem své pravdy a dával se nám hlouběji poznávat, modleme se k Hospodinu.
3. Aby naše slabé síly svou milostí posiloval a naše srdce očisťoval a posvěcoval, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Bože naší spásy, buď požehnáno tvé svaté jméno, neboť jsi veliký ve své moci, nedostižný ve své moudrosti a nepřekonatelný v milosrdenství. Dej, abychom u tebe hledali pravé bezpečí a pokoj, neboť neklidné je naše srdce, dokud nespočine v tobě! Svým svatým Duchem nás osviť, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Římanům 1,1–6

Evangelium: Jan 16,12–15

Verš k obětování: Daniel 3,54

Verše k požehnání: Efezským 4,5–6

Modlitba k požehnání:

Bože naší spásy, dopřej nám, abychom naplnění dary chleba a kalicha, v nichž jsme přijali tvou milost, oslavovali tebe, Otce i Syna i Ducha svatého, našeho Stvořitele, Vykupitele a Posvětitel. Tvému svatému jménu buď chvála navěky. Amen.

Vhodné písně: 17, 81, 184, 188, 295, 301

O SOBOJI A LÁSCĚ K BLIŽNÍMU

Dokončení z minulého čísla

Vzpomínám si, že mne překvapilo, jak podivně vesele a zpěvně zněl, jako byste něco usilovně hledali se svým přítelem a on to právě našel. „Hej!“ Pohlédl jsem tím směrem a opilec se otočil na volajícího. Oba jsme zírali na malého japonského stařečka, kterému muselo být hodně přes sedmdesát. Seděl si tam, droboučký, čistounký mužíček v kimonu. Mne si vůbec nevšiml, ale mile se usmíval na opilého dělníka, jako by se s ním chtěl podělit o nesmírně důležité a velice lákavé tajemství.

„Pocem,“ řekl stařík nenuceně místním nářečím a zakýval na opilce. „Pocem si se mnou popovídat.“ Lehce pokynul rukou a chlap šel jak na provázku. Postavil se bojovně před starého pána a výhrůžně se nad ním tyčil. „Popovídat si s tebou?“ přerýval rachotící kola vlaku opilec. „Proč bych si měl s tebou sakra popovídat?“ Teď ke mně stál opilec zády. Kdyby se jeho paže jen o milimetr útočně pohnula, zmlátil bych ho. Stařík se na dělníka usmíval dál. Nebylo na něm vidět ani trochu strachu nebo zloby. „Cos to pil?“ zeptal se vesele s očima zářícíma zájmem. „Pil jsem saké,“ zařval dělník, „a tobě do toho vůbec nic není!“ Na starého muže dopadla sprška slin z úst hulákajícího opilce.

„Ahá, to je senzační,“ řekl s nadšením stařík, „skutečně senzační! Víš, já taky piju saké. Každý večer si s manželkou – je jí šestasedmdesát, víš – ohřejeme lahvinku saké a vez-

meme si ji na zahradu. Sedneme si s tím na starou dřevěnou lavičku, kterou udělal pro mého dědečka jeho první žák. Díváme se, jak zapadá sluníčko, a sledujeme, jak se daří našemu starému tomelu. Tenhle strom, který zasadil můj pradědeček, nám léta dával chutné plody. Víš, my si děláme starosti, jestli se zotaví z těch mrazivých bouří, které jsme loni zažili. Těmhletěm tomelům mrazivé bouře nedělají dobře. I když musím říct, že ten náš se vzpamatoval líp, než jsem očekával, zvlášť když vezmeš v úvahu, jak je tu půda chudá. Je moc příjemné se na ten strom dívat, když si vezmeme své saké a jdeme se ven potěšit večerem – dokonce i když prší!“ Pohlédl na dělníka třpytícíma se očima, šťastný, že se může podělit o své příjemné pocity a zážitky. Opilec se s námahou snažil sledovat jednotlivé podrobnosti starcových vět a jeho obličej začal trochu roztávat. Pomalu rozevřel zaťaté pěsti. „Jó,“ řekl nejistě, „já mám taky rád tomel...“ a jeho hlas se začal ztišovat. „Ano,“ řekl stařec s úsměvem, „a jsem si jistý, že máš báječnou ženu.“ „Ne,“ odvětil dělník, „žena mně umřela.“ Svěsil hlavu, ten mohutný muž, kolébající se v rytmu vlaku, začal vzlykat. „Nemám žádnou ženu, nemám žádný domov, nemám už taky žádnou práci ani peníze a nemám kam jít. Tolik se stydím.“ Po tváři se mu řinuly slzy a jeho tělo se otřásalo křečemi nprostého zoufalství a nad ním, nad policií na zavazadla, jakoby výsměšně jeho bídě vy-

chvaloval barevný plakát přednosti luxusního života v nové výstavbě domů na předměstí.

Teď byla řada na mně. Stál jsem tam ve své čistounce vycídné mladické nevinnosti, se spravedlivou snahou o záchranu tohoto východního světa jeho přivedením k demokracii a náhle jsem se cítil špinavější než ten opilý muž.

Zrovna v tu chvíli dojel vlak do mé zastávky. Nástupiště bylo přeplněné a dav se začal hrnout do vagonů, jakmile se otevřely dveře. Když jsem se snažil dostat ven, slyšel jsem, jak stařec soucitně povídá: „Ale, ale, to je opravdu složitá situace, pojď sem a pověz mi o tom něco.“ Ohlédl jsem se, abych je ještě jednou spatřil, dělník byl schoulený na sedačce, hlavu na starcových kolenou, stařík na něj soucitně shlížel a jednou rukou jemně hladil špinavou rozčuchanou hlavu. Když vlak odjel, sedl jsem si na lavičku. Toho, čeho jsem chtěl já dosáhnout přizemní silou svých svalů, toho dosáhlo několik laskavých slov. Právě jsem zažil souboj, v němž zvítězily zásady aikida uvedené do běžného života, a podstatou tohoto vítězství byla láska, jak nás to učil Ósensej Morihei Uešiba. Začalo mi být jasné, že budu muset začít cvičit v úplně jiném duchu a že mi to bude trvat ještě velmi dlouho, než budu opravdu moci mluvit o schopnosti řešení konfliktů smírem.

Terry Dobson

Zdroj: Kalendář misijního a vzdělávacího projektu Beth-Or

Nad Písmem

DOKONALÁ MOUDROST

Sestry a bratři,
pokoj Páně s vámi se všemi.

Sedím za psacím stolem s úkolem napsat nedělní kázání, které má mít tu výsadu, že bude otištěno v týdeníku mé církve. To je vcelku ošemetná věc. Budou ho, možná, číst někteří moji kolegové, sestry a bratři z okolí i z konce naší vlasti. Na tyto řádky se asi zadívá i oko vzdělaných a zkušených učitelů, teologů. Musím si tedy dát záležet. Trošku se předvést a ukázat, že mě něco naučili. Je to poněkud tíživá představa. Ale už mám titul (promluvy): **Dokonalá moudrost**. Mám se tedy od čeho odrazit. Položím si otázku: Co je dokonalá moudrost? Týká nebo dotýká se nás? Lze ji pojmovat? Kde ji nalézt?

Prozatím raději zůstaneme u běžné moudrosti. Tu známe. Moudrých lidí je kolem nás dost. Dost? Skutečně dost? Zdá se, že ano. Moudrý, či alespoň moudřejší je přece každý, kdo ví o něco víc než já nebo vy. Dokonce i já jsem se na chvíli mohl udělat moudřejším, kdybych v úvodu napsal:... *sedím za psacím stolem s úkolem napsat nedělní homilii a nepoužil pochopitelnější slovo kázání*. Možná bych v tu chvíli byl moudřejší než tři, čtyři čtenáři, kteří se s tímto slovem dosud neseťkali. Před lety, kdy jsem poprvé přišel do církve, jsem byl jedním z nich. Ale teď už jsem jinde. Slovo homilie znám. Takže asi jsem dostatečně moudrý. Víím toho víc, než jsem věděl před patnácti lety. Stačí to?

Zřejmě ne docela. Chci-li předvést moudrost nebo alespoň chytristiku, musím ještě něco přidat. Nějakou teologickou pecku, kterou si pamatuji z fakulty. Něco, nad čím bude čtenář přemýšlet. Anebo toho nechám a pojmu moudrost z jiné stránky a pokusím se postihnout její pravou povahu. Ve verších z knihy Přísloví Šalomounových, která je plná moudrosti, se s ní setkáváme. Je ale jiná než naše moudrost, s níž se setkáváme ve světě.

Mnozí lidé za moudrost pokládají všechno, co je trošičku přesahuje. Pro dítě školou povinné je moudrá paní učitelka. Ví toho víc než školák. Podobně i rodiče, děda, babička. Znají víc, zažili toho víc, takže jsou moudří. Někteří lidé se nechávají strhávat moudrostmi rozličných redaktorů, přednášejících, politiků a lidí ve vedoucích funkcích. Ti musí být zvláště moudří. Vedou firmy, stejně jako politici města, kraje, dokonce celý stát. Ale kde je ta jejich moudrost znát? Jistě bychom střípky skutečné moudrosti našli, ale kdesi hodně hluboko.

Tomáš Altman

**Trojediný Bože, můj Pane,
zadrž mě, když mě napadne,
abych se považoval za rozumného a moudrého.
Poodkryl jsi ve mně poznání tvé moudrosti,
jíž se chci pokorně podřídit.
Díky, Pane, že vidím svou nedostatečnost
a mohu doufat ve tvou dokonalost.**

J 16,12–15

Moudrost s níž nás seznamuje Šalomoun, je naprosto odlišná od té, kterou jsme obklopeni. Je dokonalá. Je to moudrost Boží. Tahle moudrost je pro všechny. Každý z nás ji může postihnout, přijmout, poznat a vítit si z ní, kolik kdo chce. Přitom nemusí oplývat akademickými tituly. Jenom být natolik moudrý, aby o ni projevil zájem. Otevřel se jí a přijal.

Bůh přišel v Duchu svatém probudit lidi k touze po moudrosti, uvést nás do pravdy. A každý, kdo pochopil, že lidská moudrost a vědění před tím, než poznal Pána jako Boha Otce, Syna a Ducha svatého, byla víc pošetilost než skutečnou moudrostí, poznal hodně a je velmi blízko pochopení celé pravdy, kterou by dříve nesnesl.

Vstávám od psacího stolu s vědomím, že nejsem kdovíjak lidsky moudrý, ale s jistotou, že jsem odán pravému Bohu a jeho moudré vůli. Prosim, aby mě jeho milost vodila světem a já měl v sobě tolik moudrosti, abych mu v pokoře šeptal modlitbu:

EKOLOGICKÝ HŘÍCH?

Dokončení ze strany 1

se zajisté domnívat, že pod „reakce“ přírody se podepsaly „hříchy“ jak tehdejší, tak i současné doby. Způsobily naší přírodě tak rozsáhlé škody, že se začínáme bát její devastace.

Pravděpodobně už i v 19. století nebyly vztahy lidí k přírodě nijak harmonické, což dokazuje literatura různého druhu. Dokladuje to též umělecké dílo jihočeského spisovatele a malíře Adalberta Stiftera (1805–1868), rodáka z Horní Plané na Šumavě, jehož tvorba se staví kriticky ke vztahu člověka k okolí – jednak k přírodě a jednak ke **svému bližnímu**. I když žil většinou v Linci (dnešní Rakousko) a psal v německém jazyce, je část jeho tvorby přeložena do češtiny. Ústřední tematikou jeho tvorby se staly české dějiny a jihočeská příroda. Při svých dějinných úvahách vycházel z Palackého – Stifterův více než sedmisetstránkový historický román „Witiko“ kromě původu rodu Rožmberků čtenáři předkládá také české dějiny 12. a 13. století (román byl přeložen do češtiny pod titulem „Vítek“ Jitkou Fučíkovou, 1953).

Naproti tomu jeho krátká próza je tematicky zasazena do krásné lesní přírody jižních Čech a právě v ní se dostává ke slovu Stifterova starost o ni. Poukazuje na tendence přírodu nejen užívat, ale i zneužívat, tedy na problém, který je dnes aktuální. Stifterovi mimořádně záleželo na zachování přírody, k níž měl milující a obdivný vztah. Ten byl natolik silný, že z této problematiky rozvinul svůj esteticko-filozofický program životního postoje a zformuloval ho ve svém tzv. „laskavém zákonu“.

V popředí jeho úvah je vztah člověka k okolí, snaha o souzvuk mezi člověkem a přírodou, blahodárné působení v zájmu uchování kulturnosti a striktní odmítání násilí. Požadoval „laskavost“, tedy nená-

silnost, ve všech oblastech vztahů, činností, působení, rozumnost, sebezpřemáhání, obdiv ke kráse – tak lze dospět ke spravedlivému a poctivému životu.

Následující doba těmto pokrokovým myšlenkám nepřála – 20. století přineslo války, násilí až krutosti nevidaných rozměrů, které nedovolily ani pomyslet na Stifterovy lidské dimenze. Na druhé straně vyvolaly i odvážné humánní činy, nemyslitelné za „normálních“ okolností. Čemu se tenkrát nedostalo téměř žádné pozornosti, byla příroda. Nuž, ale taková byla tehdy doba. Dnes žijeme ve 21. století, máme za sebou tzv. „sametovou“ revoluci (v Stifterových intencích?), zbavili jsme se diktatur a postupně nás pohlcuje materiálně-konzumní svět. Tím se ale dostaly ke slovu i charakteristické „produkty“ takové doby – egoismus, chamtivost a závisť; vlastnosti, které poznamenaly v nemalé míře i společnost. I ta se stala konzumní. Užívá všeho, co je k dispozici. A tím, že se lidstvo rozmnožuje tak, jak ukazují statistiky, nezůstává příroda nedotčená. Užívání přírody přešlo do zneužívání, ba dokonce do bezohledného drancování a málokterý člověk si uvědomuje, co všechno se musí v přírodě stát, aby jeho materiální potřeby byly uspokojeny. A co na to příroda? Dává najevo svoji „nevůli“. Tu se stávají aktuálními myšlenky a požadavky spisovatele z 19. století, který se prozřetelně ujal věčně živého problému: šetřit si to nejdůležitější, co máme – PŘÍRODU, protože jen ona nás udržuje při životě. Jde nyní o to, aby všichni – **a tedy i církve** – zakotvili do svých snah a programů pozitivní vztah ke svému okolí a označili ekologicky destruktivní jednání – ať už kácení lesů a betonování polí, nebo zamořování ovzduší a vod – za jednání proti nám svěřenému dědictví, a tím za jednání hříšné.

Inge Stahlová

VZPOMÍNKA NA VZÁCNOU ŽENU A SESTRU

Tento měsíc jsme vzpomínali nedožitých devadesátých narozenin sestry profesorky ThDr. Anežky Ebertové. Narodila se 16. května 1923 v Opočně rodičům Františkovi a Anežce Kubištovým, kteří se těžce živili prací svých rukou, a žila s nimi v Dlouhé Třebové. Za války pracovala jako sociální pracovnice v Okresní péči o mládež v Hradci Králové. Po válce studovala na Husově československé evangelické fakultě bohoslovecké. V roce 1949 byla vysvěcena biskupem dr. M. Novákem v Husově sboru na Vinohradech a také se provdala za Jaroslava Eberta. Asistentkou na katedře se stala o rok později. ThDr. byla prohlášena v roce 1952 a od roku 1966 působila jako profesorka při katedře sociální teologie. Od roku 1995 zastávala funkci farářky v náboženské obci Vyšehrad a Podolí, kde působila do 27. ledna 2009. Toho dne odešla z kruhu svých sester a bratrů v Kristu – Pán si ji povolal přímo od oltáře k sobě.

Byla členkou mezinárodních ekumenických grémií, v nichž patřila mezi uznávané odbornice na sociální pro-

blematiku. Proto také v osmdesátých letech působila jako tajemnice ERC a stala se členkou celé řady organizací a společností. V naší církvi patřila k prvním zakladatelkám teologických konferencí žen.

Od dětství se zúčastňovala života naší církve a působila také v jejích orgánech (např. jako předsedkyně Sněmovního výboru sociálně etického). Pod jejím vedením vznikly *Základy sociálně etické orientace CČSH*, které jsou platné dodnes, přispívala také celý svůj život do periodik naší církve i jinam. Jistě mnohým chybí její pastorační dopis „Cestou naděje“, který přinášel radost ve dnech svátečních. Nemožu také nezapomenout na její farářské působení, kde jsme se poznavly. Její činnost a láska ke své církvi, k práci pastýřky a především její nezměrná víra byly příkladem pro mnohé. Měla pověst přísné profesorky, já ji poznala jako pracovitou, svědomitou a přísnou především k sobě. Jako farářka byla naopak velmi milující a plná pochopení pro nedostatky sester a bratrů, kteří s ní byli v kontaktu. Jistě nám chybí její byst-

rý pohled na dění, proto si dovoluji krátce citovat z jejího deníku:

29. 6. 1946 – Dnes byl sněmu navržen jako jediný kandidát Dr. Kovář... Slavnostní den začal bohoslužbami, které vykonal biskup Stibor s Dr. Novákem, a skončil pohnutou chvílí při „Božích bojovnících“ a „hymnách“. Mohutný dojem zanechal okamžik, kdy za zvuků varhan vcházel zvolený patriarcha na sněm... Jeho slib a vstupní řeč vyzněla jako vidění pronikavé do všech záležitostí, potřeb a nedostatků církve a odhodlání k mohutné činnosti v budoucnosti. Nikdy snad nebyla církev v tak dobrém postavení a na tak dobré cestě jako v současné době, kdy pražský biskup a patriarcha jsou lidé sami ztělesňující člověka k obrazu Božímu a snažící se ideál království Božího co nejvíce přiblížit a uskutečňovat. Kéž Bůh žehná práci, která je s takovou láskou a obětavostí konána pro věci Boží.

Vřelost a opravdovost těchto slov je odkazem a zároveň závazkem pro opravdové sestry a bratry naší církve.

Jaroslava Otavová

PIETNÍ VZPOMÍNKA V RUDNÉ

V Husově sboru v Rudné se 8. května uskutečnila pietní vzpomínka na účastníky druhého odboje a květnových dnů roku 1945. Slavnostní ekumenickou bohoslužbu vykonal bratr vikář Mgr. Jan Židlický a ThLic. Norbert František Vehovský, O. Praem, duchovní správce římskokatolických farností v Rudné a Tachlovicích. Předsedkyně rady starších a přímá účastnice květnového povstání v Dušníkách a Hořelici (dnešní Rudné) Miluška Havlířová vzpomněla na všechny z řad odbojářů a členů místního vojenského oddílu „Železo“, který se zapojil i do bojů v Pražském povstání. Správce Archivu Pražské diecéze CČSH Mgr. Martin Jindra, který ke dni vítězství připravil výstavu, před přeplněným sborem promluvil o úctě našich duchovních a laiků v domá-

cím i zahraničním odboji. Připomenul květnové dění v Rudné, při němž se na sklonku války doslova odehrávaly malé čs. dějiny. Povstání v Rudné bylo zahájeno v ranních hodinách 5. května 1945 zatčením německých parlamentářů směřujících do štábu 600. pěší divize Ruské osvobozené armády (vlasovců) v Suchomastech. Oběma vesnicemi proudili nejen přeházející němečtí vojáci a civilisté, ale výraznou stopu zde zanechala i Ruská osvobozená armáda, postupující na pomoc Praze, či američtí parlamentáři. V noci ze 7. na 8. května 1945 Rudnou projížděl konvoj tzv. velichovské mise, jejímž úkolem bylo doručit do štábu skupiny armád Střed, které velel polní maršál Ferdinand Schörner, kapitulaci Německa. Událostmi nabitý květen 1945

v Rudné završilo odhalení zachráněného pomníku prezidenta T. G. Masaryka v zahradě Husova sboru a příjezd Československé samostatné obrněné brigády, se kterou se domů vrátil asi nejslavnější místní rodák – účastník druhého odboje škpt. Jan Holeček, jehož tank již během bojů ve Francii zdobil nápis **Hořelice**. Atmosféru pietního aktu na závěr umocnil koncert Anety Měšťanové a Karolíny Bártlové, které při zpěvu Dvořákových a Smetanových árií na klavír doprovázela Marie Schwarzbacherová. Při společné modlitbě Otčenáš za padlé druhé světové války si každý z nás mohl ve svém srdci uvědomit skutečný rozměr oběti pro život každého z nás.

Přijmeme-li „smrt“, neumřeme.

Martin Jindra

RUB SLÁVY PRAŽSKÉHO POVSTÁNÍ V KVĚTNU ROKU 1945

Mohl bych se rozepsat o rubu našeho osvobození z nacistického područí v širších souvislostech; ale jde mi o Pražské povstání v květnu onoho roku 1945. Po šedesáti osmi letech se připomíná statečnost a obětavost těch, kdo se zasadili o osvobození hlavního města. Mnozí padli. Jaroslav Seifert tehdy napsal v básni (cituji po paměti): „Muži a hoši, co jste dali městu, / to bude věčně s tímto městem stát. / Co bylo krásy v tomto vašem gestu: / pozvednout zbraň a jít bojovat!“ Podobně opěvovalo vítězství více básníků. Noviny i rozhlas byly plny uznání a díky.

Avšak byly i jiné události. Tím naléhavěji je třeba připomenout je zvláště nám, kdo se hlásíme ke Kristu.

Tenkrát promluvil veřejně jediný hlas o rubu slávy. Patřil Přemyslu Pittroví a ozval se v Milíčově domě při shromáždění 27. května: „Obtíženi velkými vinami a s hlubokým smutkem vstupujeme do nového údobí dějin.“ Pitter byl jako významná osobnost členem revoluční rady, jejímž předsedou byl Albert Pražák,

a věděl dobře, o čem mluví. „*Dnes celý národ volá: Jsme svobodni! – Avšak pravda Boží nutí nás k otázce: Jsme opravdu svobodni? Je to ta svoboda, po které jsme plakali, o ní snili, za kterou umírali v žalářích a plynových komorách sta a tisíce lidí? Je to ta svoboda ducha? Nikdy nebyl náš národ tak nespodný jako dnes, tak ztročený pomstychtivostí, ovládnutý zaujetím a bezohledností! Či je hodno národa Husova a Masarykova, aby své nepřátele upaloval za živa a trýznil jejich ženy a děti? Není to spíše úroveň esesáků, na kterou se snížil český člověk? Oč stojí takovito čeští lidé výše nežli ti, proti nimž jsme právem horlili? ... To, co jsem prožil v těchto dnech, bylo tak otřásající, že se mi nechtělo žít. Viděl jsem na vlastní oči upalovat živé lidi. ... Ty hrůzy neskončily, jen se už nedějí tak zjevně. Nevíte, přátelé... Poznejme pravdu! Jen pravdou se osvobodíme od sebeklamu a falešných legend, které se nám začínají vypravovat.*“ Pitter jako člen revoluční národní rady měl přístup tam,

kam se jini nedostali. „*Před školou stáli ozbrojení strážcové. Otevřelo se nám peklo, o němž kolemjdoucí občané neměli tušení. Přes tisíc Němců – většinou žen a dětí, protože muži byli na vojně – bylo napěchováno ve školních třídách a ve sklepích. Slámy nebylo, museli sedět na holé zemi. Ani lehnout si nemohli. Nemocní a zdraví, staří a děti, tísnili se v nepopsatelné změti... Ve velké Praze bylo na třicet internačních táborů pro Němce a kolaboranty asi s deseti tisíci dospělých a patnácti sty dětí... Nejhorší to bylo na Sokolském stadioně, kde tisíce lidí musely spát na holé zemi pod širým nebem bez pokrývek... Mezi nimi jsme našli starého universitního profesora, přítele presidenta Masaryka, který jej kdysi povolal z Německa na pražskou universitu. Tyto ostudné jevy znesvětily místo, které bývalo dějištěm skvělých všesokolských sletů.*“ (Nad vřavou nenávisti)

Ve svém projevu v Milíčově domě Pitter dále uvedl: „*Čekal jsem jako na osvobozující slovo, které uslyším*

z úst náboženských a kulturních představitelů národa, slovo odsouzení všeho toho ukrutenství a apel na cit a rozvahu. Čekal jsem marně. Či četli jste někde provolání křesťanských církví, zavrhujeících gestapácké metody, jichž užívají samozvaní strážci národní bezpečnosti? Čekal jsem, že se ozve v slavnostní chvíli výzva k pokání a milosrdenství...“

Krutě se zacházelo s Němci i na jiných místech. Ve své knize „Včerejší strach“ (2005) uvádí Josef Škrábek svědectví současného sudetoněmeckého autora dr. Karla Scheinera, podle něhož v Doupově „do července bylo ve městě a v okolí více než 1000 lidí ubito, zastréleno, ale všichni zavražděni, bez soudu...“

Přemysl Pitter se ptá: „*Kdo nás učinil soudcem? Což nepraví Bůh: „Má je pomsta, já odplatím!“? Tak stojí ve Starém zákoně. A co říká zákon Nový? Ani se mi nechce citovat, co říká Ježíš o poměru k nepřátelům. Tak velmi jsme vzdáleni Kristova ducha my, kteří se nazýváme křesťany.*“

Jak snadné bylo nepřipouštět si za opojení z vítězství zločiny na lidskosti! Ale náš národ se neukázal být hoden svobody. Netrvala dlouho. Rub slávy obsahuje podhoubí zítřků. Selhání církvi za květnového povstání oslabilo jejich odolnost za následující nesvobody. V roce 1956 Přemysl Pitter předvídal: „*Brzy budeme mít novou revoluci. Tak jako minulí uzurpátoři byli odstraněni, zhroutí se i mohutná stavba těch, kdo se domnívají, že mohou vybudovat nový řád bez Boha a proti Bohu. Dojde k převratu. Bude to ten převrat, který může učinit národ opravdu svobodným?... Kdyby se celý Západ se svou mocí přičinil o naše osvobození, jestliže neprožijeme změnu myslí a neotevřeme svá srdce Bohu, aby si nás učinil nástrojem v provádění svých plánů – pak půjdeme od jedné porážky k porážkám dalším.*“

Miroslav Matouš

Poznámka autora: Přemysl Pitter hovořil o nepatřičné pomstě na nevinných, nikoli o spravedlivém trestu.

MOC LÁSKY

Máme pořád ještě máj, měsíc, v němž se slovo láska skloňuje v různých pádech. Ale čím víc je jí kolem nás, tím méně je jí v nás. Br. farář a básník Václav Žďárský to vystihuje vtipně, ale přesně veršem: „Už nemilujeme, už jen mej-lujeme.“ Stále nám ubývá. Ale láska, kterou dává Duch svatý, je nejmohutnější silou na světě. Zrcadlí v nás nejkrásnější část Boží povahy. V úrodné půdě lásky přinášíme nádherné ovoce Ducha. Podmínkou ale je, abychom v ní byli zakořeněni. Život dostane nový smysl a lidé jsou přitahováni k Bohu, který naplňuje naše srdce krásou a teplem lásky. Pán Ježíš říká: „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“ Často ve snaze přinutit lidi, aby dělali to, co chceme, zapomináme na radu Božího slova – nechat se vést láskou. Lidi napomínáme, domlouváme jim, odsuzujeme je, a způsobuje to víc škody než užítku. Vzpomeňme na Ezopovu Bajku o slunci a větru. Dohadovali se, kdo z nich je silnější. Nakonec slunce řeklo: „Podívej se dolů. Tam kráčí pocestný. Na něm vyzkoušejme svou sílu. Kdo mu vysleče dřív kabát? Můžeš začít.“ Vítř začal rychle foukat a snažil se z pocestného kabát strhnout. Ale ten se bránil ze všech sil. Čím víc vítr foukal, tím těsněji se pocestný do kabátu balil a držel si ho oběma rukama. Nakonec se vítr musel vzdát. Potom vyšlo zpoza mraků slunce a hřálo stále silněji. Za malou chvíli si pocestný kabát vyslekl. Chtěli byste lidi okolo sebe ovlivnit? Chcete, aby si také zamilovali Pána? Nechte vládnout ve svém životě Jeho lásku tak, aby byla viditelná. Síle lásky se těžko odolává. -czka.

Z výjezdního 142. zasedání ústřední rady, které se konalo 11. května na pozvání plzeňského biskupa v prostorách Domova Husita v Železné Rudě. Celé setkání, jehož se účastnili emeritní i nově zvolení biskupové, proběhlo v milé a přátelské atmosféře, kterou podpořilo i duchovní prostředí Husity – církevního a školického střediska Plzeňské diecéze. Na začátku jednání složili slib noví členové ústřední rady – Rudolf Göbel, Juraj Jordán Dovala, Pavel Tuček a Roman Zejda.

Přehled významných usnesení

V ideovém referátu byla schválena kazatelská a liturgická služba bratří biskupů při blížících se významných církevních událostech a celocírkevních bohoslužbách – pozvánky na ně přinesou samostatné zprávy Českého zápasu.

Ústřední rada děkuje br. Mgr. L. Bujnovi za dopracování Lekcionáře řady A a schválila vydání Ekumenického lekcionáře pro následující tři roky, ovšem bez uvedení dat jednotlivých nedělí, takže bude možné jej používat opakovaně. Lekcionář bude vydán ve třech samostatných svazcích, vždy doplněných o text Liturgie podle patriarchy Karla Farského. Lekcionář řady A bude také doplněn homiletickou sbírkou. Ústřední rada ovšem počítá i s tím, že výhledově se bude církev zabývat také revizí vlastních kazatelských cyklů nebo vytvoří i nové. Doporučuje rovněž, aby byl připraven každodenní řád čtení Písma.

Bylo schváleno vyhlášení soutěže o grafický návrh loga setkání mládeže CČSH. Vítěz bude odměněn víkendovým pobytem pro dvě osoby v penzionu Betlém v Janských Lázních.

Velký prostor byl věnován diskusi o moratoriu na prodej církevního nemovitého majetku. Ústřední rada trvá na tom, že je nadále třeba přistupovat ke zcizování nemovitého majetku církve skutečně jen ve výjimečných a odůvodněných případech, kdy již nezbývá žádná jiná možnost, zároveň si je však dobře vědoma obtížné situace v některých náboženských obcích. Proto bude připraven návrh na vytvoření a čerpání rezervního fondu na opravy a údržbu církevního majetku a vytvořena metodika na záchranu nemovitostí.

Ses. místopředsedkyně ÚR dr. Macháčková informovala ústřední radu o otevření regionálního operačního programu Jihozápad na obnovu kulturních památek, v jehož rámci je možné podat grantovou žádost na rekonstrukci Památníku Mistra Jana Husa v Husinci. Stavební projekt je již hotov.

Byl také schválen záměr na prodloužení smlouvy s UK na pronájem koleje Roháčova. Na základě smlouvy o vypořádání mezi Českou republikou a CČSH je možné uzavřít dohodu o vypořádání roční finanční náhrady nebo její části formou státních dluhopisů. Ústřední rada rozhodla, že pro rok 2013 CČSH tuto možnost nevyužije. Ústřední rada se rozhodla přijmout opakované nabídky diecézní rady Bratislava ke společnému setkání v Bratislavě, aby se členové ústřední rady a diecézní rady Bratislava mohli lépe poznat a ústřední rada se mohla seznámit s tím, jak probíhá stavba nového střediska bratislavské diecéze v Josefské ulici v Bratislavě.

Ústřední rada jmenovala br. Mgr. Ervína Kukuczku pořadatelem Kalendáře Blahoslav na rok 2014 a br. prof. ThDr. Zdeňka Kučeru předsedou redakční rady Českého zápasu. Schválila rovněž vyhlášení výběrového řízení na místo pracovníka personálního odboru úřadu ústřední rady. Jana Krajčíríková

Z EKUMENY

V SÝRII BYLI UNESENI DVA BISKUPOVÉ

Koncem dubna byli v Sýrii uneseni dva biskupové. Jeden biskup řecké pravoslavné církve a jeden syrské pravoslavné církve. Oba duchovní působili v Aleppu. Byli uneseni cestou z oblasti tureckých hranic, kam se vydali na humanitární cestu do uprchlických táborů. Jejich únosci nejsou známi. Vládní média viní z únosu ozbrojené skupiny rebelů, ti však tvrdí, že únos zorganizovala armáda. Samotní úředníci z obou diecézí nemají žádné jiné informace kromě zpráv z médií. Je pravděpodobné, že za únosem stojí jedna z početných ozbrojených skupin, které sledují vlastní zájmy a ne zájmy revolucionářů. Od začátku revoluce totiž do Sýrie pronikla řada islámských sektářských ozbrojených skupin, které vedou vlastní boj na úkor politické opozice. Propuštění obou duchovních se stalo primární touhou všech církví. Skrze média k němu vyzývaly kromě papeže Františka a generálního tajemníka Světové rady církví Olava Fykse Tveita také další křesťanské mezinárodní organizace. Ode dne únosu ale nejsou o biskupech žádné zprávy. K únosu se ani dosud žádná skupina nepřihlásila. Jeho účel tak zůstává rovněž záhadou.

Ekumenické agentury/Al-Jazeera English

ZPRÁVY

Diecézní pouť

Zveme 1. června na pouť k 1150. výročí příchodu Cyrila a Metoděje na Moravu.

Hora svatého Klimenta

• 10 hodin – **děkovná bohoslužba.** Liturgii vedou: patriarcha ThDr. Tomáš Butta a ThDr. Petr Šandera, emeritní biskup.

Sbor J. A. Komenského ve Bzenci

• 14 hodin – **Přinesli nám...** (přednáška PhDr. Václava Štěpánka)
• 15 hodin – **koncert duchovní hudby.** Komorní sdružení pro duchovní hudbu Ostrava; řídí: Pavla Dědičová, Zdeněk Kovalčík. red

Letní teologická konference v Brně

Zveme vás 24.– 26. června do školického střediska (Lipová 26, Brno) na teologickou konferenci, kterou pořádá naukový odbor úřadu ÚR. Tématem budou praktické otázky služby a úřadu. Informace o programu poskytnete Kristýna Mlýnková, kristyna.mlynkova@ccsh.cz, tel. 220 398 113. Kristýna Mlýnková

Májová pobožnost

Náboženská obec Praha 1 - Staré Město zve na pondělní májovou pobožnost do kostela sv. Mikuláše 27. května od 17.30 h. Slouží Mgr. Jana Wienerová, farářka v Broumově. red

Divadlo Mana

Zveme do divadla Mana:

• 29. května v 19 hodin – Úvod do neštěstí. Kultovní kniha amerického psychologa rakouského původu převedená do divadelní řeči ukáže, v kolika disciplínách aspirujete na nešťastníka a jak se v nich zdokonalit.
• 31. května v 16.30 hodin – DEN DĚTÍ S TAKEEM. Setkání a projekce japonského dokumentárního filmu TAKEO – Bubeník s Downovým syndromem. Pro členy Společnosti DownSyndrom. CZ, přátele a hosty. Jiřina Hůlková

Poděkování

Děkuji všem duchovním, všem sestram a bratřím, všem přátelům a známým, kteří se přišli rozloučit 9. 5. 2013 s mým manželem Vladimírem Bubeníkem do Husova sboru ve Voticích. Děkuji všem, kdo písemně vyjádřili soustrast. Všichni, kdo jste ho znali, vzpomeňte s námi. Ať mu Pán dá mír věčného života.

Emilie Bubeníková
manželka s rodinou

O lékařské etice v ŽM

Zveme na přednášku *Judaismus a bioetika* do pražského Židovského muzea v Maiselově ulici 15. Pořad z cyklu diskusí o judaismu a moderní společnosti, který se zaměří na

otázky spojené s lékařskou etikou. O židovském náboženském právu a etických otázkách moderního lékařství bude diskutovat rabin David Peter a přednosta Ústavu etiky na III. lékařské fakultě UK v Praze Marek Orko Vácha, který přednese krátkou úvodní přednášku. **Čtvrtek 30. května v 18 hodin. red**

Koncerty u sv. Mikuláše

• 27. 5. – 20 hodin
Bach, Dvořák, Händel, Gershwin
Od baroka k jazzu
Prague Brass Ensemble,
J. Kalfus – varhany
• 28. 5. – 14 hodin
Benefiční koncert – zdarma
Christelíjk Reiskoor Holland Zingt (Nizozemsko)
• 28. 5. – 17 hodin
Pachelbel, Bach, Buxtehude, Franck
J. Prokop – varhany,
M. Laštovka – trubka
• 29. 5. – 14 hodin
Benefiční koncert – zdarma
The Crane School of Music's Concert Choir (USA)
• 29. 5. – 17 hodin
Bach, Händel, Dvořák, Mendelssohn, Bartholdy
J. Kalfus – varhany,
Y. Škvárová – mezzosoprán
• 30. 5. – 17 hodin
Bach, Mozart, Franck, Dvořák
ČVUT Mixed Choir Prague,
J. Steyer – sbormistr,
M. Moudrý – varhany
• 31. 5. – 17 hodin
Bach, Mozart, Franck, Caccini
Canto Corno e Organo,
V. Trojanová – varhany,
R. Kyrálová – mezzosoprán,
T. Kyrál – lesní roh
• 31. 5. – 20 hodin
Mozart, Bach, Vivaldi, Dvořák
Prague String orchestra,
A. Vondráčková – housle,
V. Vlňa – hoboj
• 1. 6. – 17 hodin
Vivaldi, Händel, Albinoni,
Pachelbel
B. Rabas – varhany,
M. Kejmar – trubka, křídlovka
• 1. 6. – 20 hodin
Mozart, Bach, Vivaldi, Dvořák
Prague String Orchestra,
A. Vondráčková – housle,
V. Vlňa – hoboj
• 2. 6. – 17 hodin
Mozart, Händel, Franck,
Beethoven
Prague Mozart Trio,
Š. Bítvík – klarinet,
M. Bydžovský – klarinet,
P. Němeček – fagot
Y. Škvárová – mezzosoprán
• 2. 6. – 20 hodin
Bach, Dvořák, Liszt, Gershwin
Od baroka k jazzu
Prague Brass Ensemble,
A. Bárta – varhany

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

OZNÁMÍ VÁM, CO MÁ PŘIJÍT

Z obrázku vyškrtajte všechna písmenka, která se v něm vyskytují více než jednou. Ze zbylých písmen poskládejte dvě slova tajenky.

(Řešení z minulého čísla: Kdo zná mne, zná i mého Otce.) Jana Krajčíríková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6.

Redakce: ThDr. Klára Břeňová, Mgr. Markéta Stehlíková, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz.

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9

